

POKOJ

ŠTVRTROČNÍK CIRKEVNÉHO ZBORU
ECAV BUDIMÍR

*„Lebo tak Boh miloval svet,
že svojho jednorodeného Syna dal,
aby nezahynul,
ale večný život mal každý,
kto verí v Neho.“*

J 3,16

ROČNÍK XVII.
ČÍSLO 01/2024
ISSN 2729-952X

OBSAH

Biblický úvod	3
Veľkonočná modlitba	4
Život v službe	5
Vianočný ekumenický koncert	10
Svetový deň modlitieb	12
Zimák v zime bez zimy	14
Keď sa mama unaví	16
Mama	18
Oznam	19
Obláčik pre deti	20
Okienko do cirkevného zboru	22
Veľkonočné pranie	24

POKOJ, štvrťročník Cirkevného zboru
Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku
Budimír, číslo 01/2024, ročník 17. Vydáva
Cirkevný zbor ECAV na Slovensku Budimír.
Adresa redakcie: Budimír 16, 04443. IČO
31971555, DIČ 2021245875.

Zodpovedná redaktorka: Mgr. Anna
Debnárová, kontakt: budimir@ecav.sk,
0918828006. Nevyžiadané rukopisy sa
nevracajú. Redakcia si vyhradzuje právo
krátiť príspevky. Texty neprešli jazykovou
korektúrou. ISSN 2729-952X, EV 6025/21.

Dátum vydania: 27. apríl 2024

Obrázky na obálke: Freepik.com a pixabay.com

BIBLICKÝ ÚVOD

**„Pravica Hospodinova dokázala silu!
Pravica Hospodinova je vyvýšená,
pravica Hospodinova dokázala silu!“**
Žalm 118, 15 – 16

Boj o moc. Boj o pozíciu sme pozorne sledovali a ešte stále sledujeme aj v našej spoločnosti. Vyostruje sa boj o prezidentské kreslo. Vyostruje sa boj o získanie väčšej moci, ešte väčších kompetencií. Mať moc a silu nie je zlé. Vďaka moci a sile politických podporovateľov sa reformačné učenie dokázala šíriť omnoho rýchlejšie. Vďaka moci a sile palatína Juraja Thurzu sa mohla v roku 1610 konštituovať Evanjelická a. v. cirkev na území Slovenska. Poznáme však aj negatívne príklady nakladania s mocou a silou. Mnohí dokážu aj dnes svoju silu a moc zneužívať. Sila a moc mocných tohto sveta často manipuluje, utláča, ničí, gniavi, zabíja. Používa vládu násilia, klamstva a samospravodlivosti, mocenských hrozieb a nátlakov. Je to akási sila, ktorá túži dosahovať svoje, nehľadiac na prostriedky. Neraz ľudí používa ako materiál, ako prostriedok na dosiahnutie cieľa.

Pisateľ 118. žalmu chváli Hospodina, pretože dokázal silu. Avšak sila a moc Hospodina nemá nič spoločné s mocnými tohto sveta. Hospodin nedokazuje svoju silu ako pozemskí králi, ktorí vládnu prostredníctvom zastráňovania a násilného podmanenia. Hospodin dokazuje svoju silu prostredníctvom svojej milosti, a nie prísnosti, záchrany a nie krutosti, a vyvolením toho, čo je v očiach sveta odvrhnutiahodné. Boh ukazuje, že

skutočná sila leží v prejave lásky. Práve takáto sila a moc sa dokazuje aj počas veľkonočných sviatkov v diele samotného Božieho Syna, Ježiša Krista. Tento prejav moci a sily, ktorého koreň je v láske, nás má viesť k chvále a oslave Hospodina. Veď Pán Ježiš, ktorý z lásky k nám išiel až na kríž je živý. Vstal z mŕtvych. Niet Ho viac v hrobe. Pánova pravica, ktorú na Veľký piatok priklincovali na kríž a zdalo sa, že stratila svoju moc a silu, dokázala silu vo veľkonočné ráno. Hospodinova sila prekračuje hranice smrti. Pravica Hospodinova dokázala silu, ktorá je vyvýšená nad akékoľvek ľudské konanie, ale aj nad konanie toho starého nepriateľa a nad moc smrti. Jeho sila skrže Ježiša Krista zachraňuje hriešnika. Otvára brány nebies a život večný. V tejto moci a sile Pán Ježiš koná i dnes. Je živý a preto Jeho pravica môže i dnes podpierať klesajúcich, potešovať nádejou vzkriesenia smútiacich, odpúšťať viny, ukazovať cestu nového života, atď. Verím, že táto pravica už mnohokrát zachránila nie jedného z nás a mnohí sme už vo svojich životoch okúsili moc Božej pravice. Verím však, že moc Božej pravice i skrže naše svedectvo mnohí ešte zakúsia. Pretože Božia moc ešte koná v tomto svete. Božia pravica ešte stále zasahuje. Keď moc a sila mocných tohto sveta klesá, je falošná a hľadá na svoje dobro i prospech, spoľahnime sa na moc a silu Hospodina, ktorý je našim Stvoriteľom, v Ježišovi Kristovi Vykupiteľom a v Duchu Svätom Posvätitelom!

Anna Debnárová
zborová farárka

VELKONOČNÁ MODLITBA

Martin Rázus

Ó, Kriste, keď si zvládol smrť,
neodchoď od nás, s nami buď,
voď nás a v púti z lásky rad',
na naše ľudské biedy hľad!

Buď s tými, čo Ťa volajú
a v Tvoju pomoc úfajú!
Kde súži nemoc – vzhliadni, lieč,
a daj chuť verným Tvoju reč,
čo dvíha z lôžka – uľaví,
osladí život boľavý!

Buď s tými, čo šli do sveta,
kde nádej v Tebe opretá –
pomáhaj dieťkam, rodičom,
nedaj trieť biedy na ničom!

A tých, čo v smútkoch hľadajú k nám,
poteš – ó, Pane – poteš sám,
uisť ich v svojej добрote
o novom, lepšom živote,
kde zhliadajú, až príde čas,
stratených svojich milých zas!

A keď sa budí nový kvet,
i strom sa počal pod ním skviet,
i tráva bujnie zelená,
na poli úfnosť znovená –
ach, Spasiteľu, šťastia praj
a chlebu nášmu požehnaj!

Jak v Emaus tých raz z večera,
sa zrak náš k Tebe upiera:
Ó, ostaň s nami, s nami buď,
pamätaj na nás – na svoj ľud
a niekdy, až raz zmrkne sa,
otvor nám svoje nebesá! Amen

ŽIVOT V SLUŽBE

Mgr. Radoslav Grega

Milý pán farár, dovoľte mi, aby som Vás, v mene nášho zborového časopisu POKOJ, oslovila a požiadala o rozhovor. Radi by sme takouto formou predstavili aj Vás, ako ďalšieho rodáka, farára, Budimírčana, ktorý je v službe zvesti evanjelia Božieho. Naším zámerom je, aby sme sa o Vás dozvedeli možno aj iné skutočnosti, nielen to, že ste zborovým farárom v Opinej. Mám na mysli Váš záujem o históriu, mineralógiu, či samotnú prírodu, ale radšej dám priestor na odpovede Vám.

Detstvo a „mládežnícke“ roky nám ostávajú v pamäti ako najkrajšie. Povedzte nám niečo o tom Vašom. Kto a čo bolo tým významným momentom, že ste sa ako mladý chlapec rozhodli ísť študovať teológiu a stať sa farárom v službe ECAV?

V detskom veku som v oblasti viery bol rodičmi a ďalšími blízkymi vedený k tomu, aby som mal v úcte Pána Boha. Na túto oblasť vplývalo niekoľko faktorov, prastarý otec bol zborovým kurátorom, mal vysoký vek, bol pre mňa takou encyklopédiou ľudovej múdrosti, vnímal som jeho prežitú skúsenosť z neľahkých období života, krstný otec pôsobil ako evanjelický farár, pamätám sa na moment, keď ma vzal k orgánu v chráme vo Vyšnom Žipove, čo zapôsobilo na moje vnútro pozitívnym mystickým dojmom, mamka ma učila, aby som nezabúdal sa pomodliť... To bol čas, ktorý formoval v mojom živote aj duchovný rozmer. Ale asi najdôležitejšie momenty ešte len prichádzali v desiatich, jedenástich, dvanástich rokoch. Vtedy v mojej mysli bolo obdobie vzdoru voči viere, nastupovala logika, zrejme také rozpoloženie pozná veľa ľudí... Pamätám sa veľmi dobre na rozhovory s kamarátom z detstva, susedom, Ferkom Petrom. Taký detský rozhovor, ale intenzívne bránil Bo-

žiu moc, moc, ktorou Pán Boh dokázal stvoriť všetko. Bol jedným z prvých, ktorý ma pozval na detské tábory... potom prišli dorasty, konfirmačná príprava, pravidelnosť na službách Božích. Prísny apel pána farára Daniela Dudáša na dôležitosť spytovať si vlastne svedomie pred Pánom Bohom na službách Božích, biblické témy staršieho brata Paľa Roháčka st., jeho synov Dušana, Mareka, brata Vladka Petru, Luba Vahalca, mnohých ďalších. Rodičia podporovali angažovanie sa na doraste, mládeži a rôznych aktivitách, za čo som

im veľmi vďačný. To všetko bolo podhubie, ktoré vplývalo na rozmer mojej viery a vnímanie Pána Boha, ktorý jediný je aj mojim Záchrancom. Na gymnázium som nastupoval s rozhodnutím, že moja cesta pôjde cestou práce s ľuďmi, hlavne zvestovať Božie slovo. Ešte bol socializmus, ale moji spolužiaci vedeli, že verím Pánu Bohu. Viacerí, aj z vyšších ročníkov, prichádzali a komunikovali sme o viere. A predseda na chvíľku som sa zastavil na Baníckej fakulte v Košiciach. Bratislava sa mi zdala príliš ďaleko. Počas roka som prehodnotil dôležitosť ďalších krokov v živote a prihlásil som sa na teologické štúdium, ako som dlhé roky zamýšľal. Nie, nelutujem ani čas strávený na vysokej škole v Košiciach. Dal mi veľa, človek viac vnútorne dozrel.

Ako si spomínate na roky štúdia na EBF UK v Bratislave? Mám na mysli nielen získavanie vedomostí, ale aj atmosféru, resp. osobností vyučujúcich, ktorí boli Vaším vzorom a zostali vo Vašej pamäti.

Študoval som v čase, keď vyučovali učitelia zo „starej“ školy. Viacerí ma odhovárali od teológie, že tá bude čiernym tunelom, ktorý mi vezme vieru. Čím to bolo? Zrejme sa podpísalo slovo nedôvera. Ale žiaden čierny tunel sa nekonal. Možno rozmer širšieho uvažovania, viac postrehov, ale v tej zmesi, ktorá prichádzala z kresťanského učenia z celého sveta, sa učitelia snažili poukázať na to najdôležitejšie, čo by nás kresťanov – evanjelikov, malo spájať. Na čom sa vlastne zakladá naše vyznanie a učenie, prečo je Biblia v našej cirkvi tak cenená a považovaná za základný zdroj pravdy o Pánu Bohu i o človeku a ceste záchrany hriešneho človeka Pánom Bohom cez Jeho Syna, nášho

Pána Ježiša Krista. V učiteľoch som našiel múdrych a dobromyseľných ľudí, ktorých si doteraz vážim, mnohí z nich už nežijú. Zažil som aj situácie, kedy sme sa niektorí dostali na „koberček“, fakultou sa šírilo hnutie, keď viacerí inklinovali k iným učeniám, k iným kresťanským skupinám, napokon aj poodchádzali z fakulty a viacerí aj vystúpili z evanjelickej cirkvi. Keď sa ma duchovný správca, pán farár a profesor dejín, Daniel Veselý pýtal, či mám problém s krstom detí a po mojej odpovedi, že vôbec s tým problém nemám, rozvinuli sme debatu a zistili sme, že v oblasti teológie a učenia sme úplne stotožnení. Myslím, že sme sa stali dobrými priateľmi, veľmi dobre sme si porozumeli v oblasti dejín evanjelictva na Slovensku, spolupracovali sme v tej oblasti. Často sme sa stretávali. Tá „stará škola“ učiteľov mi dala veľmi veľa pozitívneho pre vnímanie môjho ďalšieho pôsobenia. Veľa času som v Bratislave netrúvil. Kolektív môjho ročníka to jednoducho prijal. Každý týždeň som bol na východe Slovenska. Môžem povedať, že ani jednu sobotu počas svojho päťročného štúdia som nezostal v Bratislave. Pomerne často, od prvého-druhého ročníka teológie som pomáhal pánovi farárovi pri službách Božích. Často som chodieval práve do Opinej, kde toho času nemali zborového farára a zbor bol administrovaný z Budimíra. So spolužiakmi som vychádzal dobre. Boli sme dobrým kolektívom.

Aká bola Vaša ďalšia cesta ako čerstvého absolventa evanjelickej teologickej fakulty?

Po ukončení štúdia a ordinácii som nastúpil ako kaplán do Opinej. Dlhší čas som mal informáciu, že pôjdem na Gerner, čo som plne prijal. Až pri kaplánskych

skúškach mi bolo oznámené, že moje pôsobisko bude v Opinej, čo mi spôsobilo radosť. Odvtedy som na tomto pôsobisku, už 25. rok.

Málo sa vie o evanjelickej spojenej škole internátnej, je to jediná škola tohto druhu a zamerania na Slovensku pre hluchoslepé deti. Škola sa nachádza v Červenci, teda v pôsobnosti Vášho CZ. Priblížte nám aspoň niečo o jej poslaní a úlohe.

V cirkevnom zbore Opiná vzniklo úplne prvé oficiálne založené charitatívne cirkevné zariadenie po zmene spoločenských pomerov v roku 1989, bolo nazvané Svetlo a vznik potvrdilo generálne presbyterstvo. Bolo to v čase keď ešte nejestvovala evanjelická diakonia v právnej forme. Svetlo bolo zamerané na pomoc deťom z detských domovov alebo deťom z rodín, ktoré sa ocitli v núdzi. Išlo o pomoc v oblasti materiálnej i duchovnej. Pre deti boli tvorené prvé letné tábory, pre rodičov to bola výrazná pomoc. Vznik strediska inicioval brat Imrich Lukáč, ktorý odhadol, že po roku 1989 bude nutná charitatívna pomoc, kým sa v spoločnosti naštartu-

je nový systém. Ako centrum pôsobenia slúžila bývala zborová evanjelická škola v Červenci s areálom. Postupne sa spolupracou s ďalšími spolupracovníkmi brata Imricha Lukáča začala tvoriť myšlienka rozšírenia pôsobenia služby núdzným. Podnet prišiel zo štátneho školstva. Na Slovensku bolo vytypovaných asi 20 lokalít, kde by mohla pôsobiť škola, ktorá sa bude venovať deťom s postihnutím zraku a sluchu. V Červenci sa našlo dobré podhubie a základy školy boli umiestnené práve tu. Stálo sa tak v roku 1992. Škola vystupovala ako súčasť práce diakonie Svetlo. Kým sa pripravovala budova pre školu, škola načas pôsobila vo Svidníku, potom na fare v Opinej, v kaštieli, a napokon v novej budove v Červenci. Neskôr bola stavba rozšírená. Keď na Slovensku vznikla samostatná Evanjelická diakonia ako právny subjekt, tak Svetlo a škola sa stali jej strediskami. Škola mala najprv do dvanásť žiakov, v posledných rokoch sa počet rozšíril. Súčasným zriaďovateľom školy je Východný dištrikt ECAV na Slovensku a škola je v bezplatnom nájme v budove a pozemku cirkevného zboru. Stretávame sa na pobožnostiach, pri požehnaní detí

i pri Večeri Pánovej. Počas prázdnin v zariadení prebiehajú detské-mládežnícke tábory.

V neľahkej službe každého farára je veľmi dôležité rodinné zázemie, kde je podpora, láska a zdieľanie rovnakých hodnôt. Môžete nám predstaviť Vašu rodinu?

V roku 2001 som sa oženil s Ludkou Beňovou, ktorá síce bývala v Kráľovciach, ale vždy bola členkou opinského cirkevného zboru. Jej rodina sa vždy zapájala a zapája do činnosti v cirkevnom zbore. V Ludke som našiel veľkú oporu pre osobný i spoločenský život. Vychovávame dve dcéry Miriam a Janku. Staršia dcérka študuje prvý ročník teológie, bolo to rozhodnutie, za ktorým si stála. Mladšia je žiačkou evanjelického gymnázia v Košiciach. Obe spolupracujú s mládežou, dorastom, deťmi v cirkevnom zbore, ale aj v rámci celej cirkvi. Manželka Ludka vedie detskú besiedku, organizuje detské tábory, zborové výlety. Po Imrichovi Lukáčovi bola zvolená za novú správkyniu – riaditeľku Strediska Evanjelickej diakonie Svetlo. Pracuje ako učiteľka v základnej škole v Budimíre.

Nakoniec, tak ako som uviedla vyššie, nám „porozprávajte“ o Vašich krásnych a zmysluplných záľubách. Myslím na knihu o CZ a kraji, o láske k histórii, o bývaní na fare, ktorá je vlastne kaštieľom, o vzácnej lipe, ktorá zdobí farský dvor, o opálových baniach na Dubníku a „láske ku kameňom“...

Opinský zbor bol prepojený s historickým významným rodom Keczer. Krátko po vstupe reformácie na Slovensku podporovali jej šírenie v regióne kde pôsobili. Niektorí členovia rodiny boli mučeníkmi

*na tzv. prešovských jatkách v roku 1687. Toto podhubie bolo významné pre spracovanie histórie cirkevného zboru. Spolupracou s bratom dozorcem Imrichom Lukáčom a Emíliou Čulkovou, krstnou mamkou mojej manželky Ludky, sme spracovali dielo, ktoré bolo vydané v roku 2004 ako knižná publikácia pod názvom *Náš zbor a kraj*. Snažili sme sa tak zachytiť históriu a súčasnosť regiónu a jeho rozmanitosť predstaviť širšej verejnosti. Snažím sa vidieť detaily života v priestore, v ktorom nám Pán Boh poprial žiť. Región, v ktorom pôsobím, je významnou lokalitou Slovenska. Skoro upadol do zabudnutia. Nikdy som nebol odborným mineralógom alebo historikom, skôr som sa snažil vzbudiť záujem o tieto oblasti, ktoré môžu regiónu pomôcť. Kdekoľvek by sme sa nachádzali, všade by bolo možné niečo objavovať a zviditeľniť pre poznanie. Už len myšlienka starobylého názvu Opinej – Šarišská Stará Ves, upadla do zabudnutia. Mojou úlohou je predovšetkým zvestovať Božie slovo a konať duchovnú prácu, ale popri tom je dobré prebúdať u ľudí aj záujem o miesto, kde sa nachádzajú a ukázať im, čo si možno nevšimli. V Opinej sme v posledných rokoch našli vzácnu archeologickú oblasť dávneho neolitu, cca. 7000 rokov dozadu. Je nám predstavená v podobe mnohých nálezov artefaktov z toho obdobia, pracovné nástroje, kamenné sekierky, industrie, kamenné brúsky, keramiku. Oblasť sa podľa slov odborníkov dostáva na mapu praveku. Názov Stará Ves len potvrdzuje dávne osídlenie. Pred nálezom týchto artefaktov v archívoch Slovenska nebola žiadna zmienka. Kedysi boli fary aj osvetovými miestami, a vyzerá to tak, že história sa opakuje. Cirkev je stále potrebná v rôznych smeroch. Pred*

farou – kaštieľom sme zriadili expozíciu minerálov a hornín zo Slanských vrchov a okolia, aby človek – návštevník mohol vidieť klenoty, ktoré nám Pán Boh dáva vidieť. Ja za tým vidím Boží majestáť. A pri rozhovoroch s návštevníkmi veľa-krát prejdeme k rozhovoru o viere a poznaní Pána Boha. Viaceré výpravy do prírody so záujemcami sa stanú aj pastórálnym rozhovorom. V tom vidím zmysel aj takejto činnosti, ktorú konám veľmi rád. To, že kaštieľ v Opinej sa dostal do rúk cirkevného zboru je tiež veľká výzva. Roky bol administratívnym centrom banského dobývania ortuti a opálov pri Červenici, aj pre tento dôvod ma posúvala myšlienka k realizácii projektu, ktorý predstaví región. Expozíciu dopĺňajú náučné tabule, prostredníctvom ktorých sa návštevník dozvie veľa, aj keď nie sme prítomní na fare. Častejšie naše priestory na fare využívajú učitelia z rôznych škôl na svoje stretnutia, kde spoja svoje školenia s novými poznatkami z regiónu. Podobne prichádzajú k nám aj kluby turistov, prednášky môžu odznieť na viaceré témy. Na frmol sme si zvykli, berieme ho už ako realitu. Som vďačný svojej rodine, že toleruje a aj podporuje moje aktivity. Lipa veľkolistá, ktorá má cca. 300 rokov vytvára krásnu scenériu prostredia. V ankete Strom roka sa v rokoch 2012 a 2022 umiestnila na druhom mieste.

Sme v období Veľkej noci. Rada by som, aby ste našim čitateľom pri tejto príležitosti odovzdali Vaše osobné posolstvo.

Pán Boh nám dáva dva domovy, jeden pozemský a druhý v nebesiach. Ten druhý nám daroval cez svojho Syna, nášho Pána Ježiša Krista. Oba domovy si

máme vážiť a Pánu Bohu za nich ďakovať a k ním byť zodpovední. „Budeš obrábať a strážiť“ je príkaz pre človeka už v rajskej záhrade. Stále platí. Nech nám Pán Boh pomôže byť zodpovednými šafármi na Jeho diele. Blížnemu svojmu prajme požehnaný život v tom prvom domove i druhom domove.

Ďakujem veľmi pekne za rozhovor a želám Vám zdravie, pokoj v duši a Božie požehnanie pri všetkom, čo robíte.

Pripravila:

Božena Fazekašová
presbyterka

VIANOČNÝ EKUMENICKÝ KONCERT

Popoludnie 2. slávnosti vianočnej patrilo vianočnému ekumenickému koncertu, ktorého účastníci zaplnili náš chrám Boží. Stretnutie dvoch domáckych spevokolov (Ekumenický spevácky zbor z Vajkoviec a Budimíra a Spojený spevácky zbor farnosti Budimír) doplnili aj vzácní hostia. Sólista Národného Divadla v Košiciach Marián Lukáč spolu s korepetitorkou Národného Divadla v Košiciach, Júliou Grejtákovou nášho ducha pozdvihli Biblickými piesňami od Antonína Dvořáka, ktoré sú interpretáciou starozmluvných žalmov. Mnohých tieto piesne vrátili do čias mladosti, nakoľko práve v tomto biblickom jazyku ich kedysi spievali.

Slovom Božím sa na úvod prihovorela zborová farárka A. Debnárová slovami z Lukášovho evanjelia: „Ale anjel im povedal: Nebojte sa, veď zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude všetkému ľudu, lebo narodil sa vám dnes v meste Dávidovom Spasiteľ, ktorý je Kristus Pán.“ (L 2, 10 – 11) Pripomenula, že Vianoce sú skutočne o daroch. Bez toho by to nebolo ono. Ale za týmito všetkými darmi, za ktorými sa ukrýva prejav lásky i vďačnosti je Boží dar, ktorý to všetko spustil. Pán Boh nám všetkým – všetkému ľudu dáva svojho Syna Ježiša Krista. Boh prichádza v ľudskom tele. „Zjavila sa milosť Božia“. Pán Boh nezostal v skrytosti. Vyšiel vo svojej

milosti v ústrety človeku. A tak Vianoce nie sú kampaň, ani výtvor človeka, ale Božím najväčším darom človeku!

Za tento DAR sme ďakovali aj slovami piesní, ktoré odzneli a ktoré sme nechali pôsobiť na naše srdcia. Po udelení záverečného požehnania bratom farárom Martinom Gnipom z Rímskokatolíckej farnosti v Budimíre sme ešte zotrvali vo vzájomných rozhovoroch i pri dobrotách, ktoré pripravili poslankyne obecného zastupiteľstva Budimír.

Ekumenický vianočný koncert nás duchovne i kultúrne obohatil a zároveň sme vytvorili krásne spoločenstvo, ktoré bolo posilnené touto vianočnou radosťou cez mnohé piesne domácich speváckych zborov, ale aj hostí.

Ďakujeme všetkým, ktorí sa na príprave podieľali a prispeli tak ku krásnemu výsledku.

„Každá hudba by nemala mať iný cieľ ako cieľ, ktorým je Božia sláva a osvieženie duše; tam, kde sa na to nepamätá, nie je skutočná hudba, ale iba diabolský humbuk.“

Johann Sebastian Bach

Soli Deo Gloria!

SVETOVÝ DEŇ MODLITIEB

Na tento rok 2024 pripravili program kresťanky z Palestíny. Zaslúbená alebo Svätá zem oplývajúca mliekom a medom na Blízkom východe je už viac ako tritisíc rokov veľmi dôležitá pre tri monoteistické náboženstvá: judaizmus, kresťanstvo a islam. Hriech ľudského konfliktu tu ale dlhodobo pretrváva a v súčasnosti eskaluje do nevídaných rozmerov s fatálnymi dôsledkami, pokračujúcim násilím, nenávisťou a pomstou. Terčom je aj civilné obyvateľstvo, tí najzraniteľnejší, deti, starci a ženy, či už ako rukojemníci, väzni alebo vojaci, synovia, manželia, otcovia, na obidvoch stranách.

Nie je to prvýkrát, čo téma a krajina vybratá a poverená prípravou bohoslužby na určený rok, 5 rokov vopred na celosvetovom stretnutí predstaviteľiek národných výborov Svetového dňa modlitieb, sa ukázala ako absolútne aktuálna a bytostne dôležitá. Platí to aj pre rok 2024, keď pomyselná modlitbová reťaz obopla celú zem.

Témou modlitebného dňa sa stali slová Listu Efezským „Napomínam vás teda ja, väzeň v Pánovi: Žite tak, ako je hodné povolania, ktorým ste boli povolani, 2 vo všetkej pokore, nežnosti a trpezlivosti, znášajte sa vospolok v láske 3 a usilujte sa zachovávať jednotu ducha vo zväzku pokoja.“ (Ef 4, 1 – 3) nad ktorými sme sa zamýšľali v druhú marcovú nedeľu aj v našom chráme Božom v Budimíre v spoločenstve, ktoré malo ekumenický rozmer.

Palestínčania žijúci na okupovanom území vedia, aké ťažké je znášať sa na-

vzájom v láske a nepodliehať pokusom o rozdelenie. Keď niektorí Palestínčania dostanú určité privilégia, ktoré sú iným Palestínčanom odopreté, rozdelí to komunitu. Keď majú niektorí Palestínčania väčšiu slobodu pohybu ako iní, rozdeľuje to komunitu. Keď sa s niektorými palestínskymi náboženskými vodcami zaobchádza lepšie ako s inými, rozdeľuje to komunitu. Znášať sa navzájom v láske je veľkou výzvou a Palestínčania sú odhodlaní zachovať jednotu komunity.

Ďalším aspektom tejto témy, ktorá je pre Palestínčanov ťažká, je vysvetlenie pojmov: navzájom, vospolok. Rovnako aj otázka, čo znamená milovať jeden druhého? Musíme sa aj my znášať s tými, ktorí robia zlo nám a iným? Keď sú deti v Hebrone zatknuté len za to, že išli do školy, musíme sa znášať v láske? Keď sú mladí ľudia v Jeruzaleme bití za to, že hovorili po arabsky, musíme znášať nášho utláčateľa v láske? Keď ľudia nesmú prejsť cez vojenské kontrolné stanovišťa, aby navštívili rodinu alebo išli do práce, musíme sa znášať navzájom v láske? Je ťažké počuť Pavlove slová „znášať sa navzájom v láske“ tvárou v tvár nespravodlivosti.

Týmto jedným dňom ale modlitebný zápas nekončí. Modlime sa za bratov a sestry v Palestíne a Izraeli počas celého roka, prosíme za spravodlivosť, dôstojný život v trvalom mieri, bez násilia, ubližovania a pomsty. Žíme so všetkou pokorou, miernosťou, trpezlivosťou a znášajme sa navzájom v láske, tak ako je to hodné povolania, ktorým sme boli povolani, ako nás vyzýva pisateľ listu Efezským.

Ďakujeme sestram Ivetke Roháčkovej a Gabike Petrovej, ktoré koordinovali toto stretnutie a pripravili aj občerstvenie, ale aj hudobníkom – Noemi Maďarovej, Štafa-novi Maďarovi a Tomášovi Petrovi, ktorí nacvičili palestínske piesne, ktoré sme počas tohto modlitebného dňa spievali a aj tak sa pripojili k tomuto národu.

ZIMÁK v ZIME BEZ ZIMY

Aj tento rok sme sa s našimi dorastencami rozhodli ísť na zimný dorastový výlet, ktorý by sa pri tomto počasí mohol premenovať na jarný. No počasie nás neodradilo a my sme sa rozhodli, trochu nezvyčajne, nasadnúť do áut a opäť sa spoločne vybrať do malebnej obce na Orave – Istebné. Bol to pre nás naozaj neobvyklý spôsob dopravy, lebo väčšinou na zimné výlety chodíme vlakom, ale tentoraz sme šli vlakom len cestou späť. Výlet nám začal v stredu 28. februára a na chatu sme v poriadku dorazili vo večerných hodinách. Víтали nás tam kamarátske mačky, s ktorými sme sa spriatelili minulý rok a familiárna atmosféra chaty. Čo nás teda na výlete čakalo? Keďže počasie na Orave malo ďaleko od zimného kráľovstva, lyžovať sme sa nemohli a museli sme vymyslieť alternatívny plán. Tým plánom boli rôzne výlety po okolí, ktoré boli namiesto obvyklej lyžovačky hneď po raňajkách. Prvý deň sme sa vybrali na spoločný výlet do Terchovej, kde nás čakali Jánošíkove diery. Tam sme mohli obdivovať nádhernú prírodu, ktorú Pán Boh stvoril a Pán Boh nás takisto chránil od vážnych úrazov. Niektorým ostali len ubolené kolená a nohy. Ďalší deň sme si naplánovali výlet na Oravský hrad, kde sme si vyšliapali niekoľko stovák schodov a preniesli sme sa do stredovekých čias hradov a zámkov. Posledný deň sme kvôli upršanému počasiu ostali doobeda na chate, ale poobede sme sa vybrali na dlhšiu prechádzku do lesa cez dedinu. Samozrejme okrem toho, že sme mali

v zásobe naplánované tieto výlety, veľmi dobre vieme, že tento čas s dorastencami je výbornou príležitosťou spoznať sa viac navzájom, ale hlavne spoznávať viac Pána Boha. Tento rok sme si pripravili pre dorastencov hlavnú tému výletu, vďaka ktorej sme mohli viac spoznať to, kto je Boh. Téma niesla názov „BOH“ a hovorili sme si o Trojjedinosti Pána Boha a o osobách Svätej Trojice: o Pánu Bohu - našom Otcovi a Stvoriteľovi, o Pánovi Ježišovi – našom Spasiteľovi, ktorý sa stal človekom a niesol za nás na kríž naše hriechy a o Duchu Svätom – našom Radcovi a Potešiteľovi, ktorý je nám daný, aby sme dokázali prijímať evanjelium do nášho srdca a uveriť tomu, že Pán Ježiš zomrel na kríži za môj vlastný hriech. Ústredným veršom všetkých tém bol z 2. Korintským 13,13: „Milosť Pána Ježiša Krista a Božia láska i spoločenstvo Svätého Ducha nech je s vami všetkými.“ Samozrejme nikto z nás v plnosti nerozumie tajomstvu Božej Trojice a dorastenci mali mnoho otázok, ako je to možné, že Pán Boh sú tri osoby a zároveň sú jedno. Myslím, že aj vďaka tejto téme sme mohli zistiť, čo všetko ešte nevieme a čo sa môžeme o Pánu Bohu stále učiť. Duchovný pokrm bol teda zabezpečený a mali sme na témach naozaj požehnaný čas. Mohli sme si aj vypočuť svedectvá vedúcich, ktorí rozprávali o tom, ako ich Pán Boh zachránil, a ako sa o nich stará každý deň. Jeden večer sme mali návštevu, kde nám prišiel svojim svedectvom poslážiť Janči Vahalec, ktorý nás prišiel

pozrieť so svojou rodinkou z Ružomberka. Zvyšný čas na chate sme trávili hraním spoločenských hier, rozhovormi, prechádzkami a chválami. Mali sme sa naozaj dobre a bolo vidno, že Pán Boh sa o nás staral po každej stránke. Chtiac nechtiac, všetko dobré musí raz skončiť a aj náš výlet sa chýlil ku koncu. Posledný deň v nedeľu sme sa museli z chaty

skoro vypratáť, dať veci na svoje miesto, urobiť si spomienkovú fotku a vybrať sa na vlak, ktorý nás odviezol späť do Košíc. Dúfam, že každý z nás odchádzal s krásnymi spomienkami, utuženými vzťahmi a s novým poznaním Pána Boha.

Michaela Hirková
členka dorastového tímu

KEĎ SA MAMA UNAVÍ

Keď sa ja unavím, je to u nás naozaj zlé. Som nervózna, nevrlo odpovedám na otázky našich detí, obviňujem manžela z každej hlúposti, ktorá nevyjde a ľutujem sa. Každá úloha sa mi zdá príťažká, porovnávam sa s inými ženami, ktoré sa mi zdajú dokonalé, ich život ľahší a všetko ma zraňuje.

To je len začiatok.

Vyhorela som. Je to ten stav, keď sa vám nechce vstať z postele, aby ste sa postarali o deti. Nebaví vás varenie, žiadne domáce práce ani nakupovanie. Nebaví vás zamestnanie ani, to, čo vám doteraz robilo potešenie. Vlastne vás nebaví vôbec nič. Nie žeby sa vám iba nechcelo. Jednoducho v tom nevidíte zmysel. Akoby vás svet už nemal čím prekvapiť, akoby ste mu už nemali čo dať. Je to preto, že to nemáte. Dcéra potrebuje objatie, ale vy ho nemáte. Dokonca vás rozčuľuje keď sa necíti dobre. Syn potrebuje pomôcť s diktátmi, ale vy nemáte trpezlivosť sedieť pri jeho úlohách. Nemáte silu počúvať, chuť riešiť súrodenecké spory, nemáte dosť lásky a pochopenia, nemáte vôbec nič. Nemáte radosť zo života. Radosť z Hospodina! Radosť zo služby. Radosť z rodiny. Radosť z objatia...

Myslím, že na vyhorenosti je najhoršie a kľúčové práve toto: chýba vám nadšenie, nasadenie, zapálenosť pre čokoľvek, pretože vám chýba Hospodin!

Možno sa ti to už stalo. Rozoslala si množstvo signálov, že stačí, že nevládzeš, ale nepochopili. Nevedeli to zmeniť. Aj by si kričala, keby sa ti chcelo: Hej! Stop! Zastavte svet! Kto sa postará o mňa? Kedysi si mala prílišné očakávania od ľudí, ale teraz už akoby v hĺbke srdca tušíš, že sa musíš o seba postarať sama.

A tak začneš hľadať riešenia. Ako ja. Snažila som sa vrátiť to, čo mi chýbalo. Keď

môj manžel spozoroval, že je zlé, navrhol oddych.

Wellness je super nápad! Oddych pre telo i dušu, keď žblnkotanie vírivky upokojuje a môžete dokonale vypnúť. Nemysliet vôbec na nič. Úplné uvoľnenie tela i duše. Milujem wellness. Zvyknem si tam brávať dobrú knihu, popijame minerálku a kávu, nerobíme vôbec nič, iba oddychujeme a zhovárame sa o deťoch, o službe... A viete čo? Mohli by sme sa wellnessovať, sauňovať a kúpať sa celé dni, týždne... no aj tak by to nevyriešilo môj problém!

Wellness ti nepomôže! Tvoje unavené telo je masírované, dostáva sa mu starostlivosti a hĺčkania, ale telesné je predsa spojené s duchovným. Ak živíš svoje telo, jeho moc rastie. A rastie aj to prirodzené v ňom – egoizmus a zahľadenosť do seba, túžba nestarať sa o nič a o nikoho. Ale duch je napriek tomu slabý. Ty rovnako potrebuješ wellness ducha. Božiu prítomnosť. Vystaviť sa hrejivým lúčom Jeho lásky a nechať sa ňou hýčkať a opatrovať. „*Boh nádeje nech vás naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere, aby ste sa mocou Ducha svätého rozhojňovali v nádeji.*” (R 15, 13) Odovzdať sa do Jeho starostlivosti a nechať sa sýtiť tou najlepšou duchovnou stravou a živou vodou. Potrebuješ prísť k prameňu života. Ako žena samaritánka. Takým dobrým wellnessom je spoločenstvo veriacich, kde sa nemusíš ani veľmi snažiť a Božie slovo prúdi priamo k tebe. Duch rastie. Nádej sa rozhojňuje. Nevynechávaj ho. Nedaj sa oklamať tým, že si príliš unavená, a že nemáš náladu rozprávať sa ľuďmi. Ver mi, keď ostaneš zatvorená vo svojej izbe, tvoj stav to nezlepší. Nemusíš byť spoločenská. Len si proste sadni do lavice a počúvaj. Keď doma žehlíš, alebo vešiaš prádlo, zapni si nejaké kresťanské rádio, alebo kázne z in-

ternetu. Dovoľ Duchu Svätému, aby uzdravujúco konal.

Ranný šport je hneď druhá varianta, ktorú som začala praktizovať, keď som dlhšie vnímala, že to so mnou nie je v poriadku. Hovorí sa: „Ak chceš niečo zmeniť, musíš niečo zmeniť“. A tak som si privstala a začala behať. Vôbec nie som športový tip, ale skutočne to pomohlo. Teda... úprimne... na chvíľu. Šport je pre mňa skutočným sebazapieraním. Po určitom čase som jedno ráno nevstala. Jednoducho keď nemáš dost síl, tak nemáš. Mohla by si sa snažiť, dať si všelijaké iné predsavzatia, napr. o zdravej výžive, ale ak je tvoj duch slabý, ak je Hospodin to, čo ti chýba, nemáš dost síl k tomu, aby si niečo zmenila, aby si to zvládla sama. A preto som presvedčená, že vyhorenie nevylieči ani ranný beh ani nijaké iné predsavzatia, pretože sme vtedy príliš slabé.

Potrebuješ posilu z vonka. Niekoho, kto by sa za teba modlil. Maminy ktoré poznám vydávajú množstvo energie každý jeden deň pri starostlivosti o svoje deti. Nie je to len fyzická sila. Je to emocionálne nasadenie: Trpia, keď trpí niektoré z detí; majú strach, keď iné čaká skúška, keď majú ísť k lekárovi; keď ďalšie rieši vzťahové problémy, rieša to s nimi. Potrebujeme k tomu veľmi veľa sily duchovnej: usmerniť, povedať správne slovo v správny čas, vyučovať, povzbudiť, utešiť, ... Nemôžeme dať to, čo v nás nie je. A nezvládneme to samé, ak je náš duch slabý následkom vyhorenia. Preto nutne potrebujeme modlitby. Potrebuješ človeka, s ktorým by si sa mohla modliť. Nie len povedať si všetko pri káve, vyžalovať sa, pozdieľať. Potrebuješ niekoho, kto ti po tom vyžalovaní a pri nedopitej káve navrhne: „Poď, modlime sa teraz za tú vec.“ Alebo keď uvidí, že nestíhaš ani len na tú kávu, pravdivo ti povie, že to takýmto tempom neskončí dobre. Určite je v tvojom okolí veriaci mamička, ktorá

tieto veci vníma rovnako. Neboj sa už teraz navrhnuť jej, či by ste sa spolu mohli modliť, keď sa zhovárate. Je to akoby si uzavrela poisťnú zmluvu. Už teraz investovala do budúcnosti – do chvíľ, keď ti bude ťažko.

Možno si vyhorenosť liečila inak. Išla ku psychológovi, ktorý ti dal odborné rady, vniesol svetlo do veci, povzbudil, (osobne proti tomu nič nemám) Možno si sedela dlho do noci pri telke a mala pocit, že odychuješ a takto liečiš svoju vyhorenosť. Aj ja som to skúšala. Ale nestalo sa vôbec nič. Len som každý večer sadla a zapla telku a môj mozog sa zahľcoval blbosťami. Vstala som od nej rovnako prázdna.

Takže to, čo ti dnes chcem povedať je veľmi jednoduchá pravda: Potrebuješ Hospodina! On je ten, kto ukojí všetky tvoje potreby. Nie je pravda, že sa o teba nik nestará a že sa musíš starať sama! Postará sa o Teba Pán! Si vzácna a milovaná hlbokou láskou. Dovoľ mu, aby ti dal to, čo potrebuješ. „*Môj Boh však uspokojí všetky vaše potreby podľa svojho bohatstva v sláve Krista Ježiša*“ (F 4, 19) Nenaplní ich nič a nikto iný! A ty nebudeš môcť naplniť potreby svojich detí. Tvoju nádrž lásky treba doplniť. A neurobí to ani tvoj manžel ani tvoje deti, ani nikto a nič iné, iba On. Pretože On je zdrojom života.

Polož si jednoduchú otázku: Prečo si unavená?

Možno si na seba naložila veľa! Možno bežíš na trati, na ktorú ťa nikto nepostavil, tempom, ktoré si si zvolila ty sama. Istú časť svojho života som bežala, a rýchlejšie boli tí, čo ma dobehli (Iz 30, 16) Pýtaj sa na motív. Prečo chceš tak strašne bežať, keď je čas byť doma? Vychádzať, keď je čas táboriť... (4M 9, 18)

Možno si sa prestala modliť. A si ďaleko od Hospodina permanentne. Vždy je cesta späť. Niečo nie je správne. Zmeň to! Napr. čas tvojho vstávania či líhania, intenzita

zapnutého mobilu, možno tvoje deti majú príliš veľa krúžkov, na ktoré ich musíš rozväzať, alebo tvoj kalendár aktivít. Máš slobohu v Kristu zmeniť to, aj keď ti to možno spôsobí nepríjemnosti.

Keď si unavená, neplánuj si ďalšie veľké akcie, rodinné stretnutia ani posedenia pri káve s kamoškami z vchodu. Nevyrieši sa to! Je to živná pôda pre hriech ohovárania, a tvoja zraniteľnosť ti môže ešte viac ublížiť. Nieкто múdry povedal, že od ľudí odchádza viac unavený ako k nim prišiel. Keď si na lodi uprostred mora a padne hmla, bolo by nemúdre začať ešte viac oduševnene veslovať. Čo urobíš? Ukotvíš loď. Počkáš, kým sa hmla zodvihne.

Každý je nahraditeľný! Popros manžela, mamu, alebo kamarátku, aby načas prevzali tvoje nutné povinnosti. Choď a buď s Bohom! Dovoľ Mu, aby vliadol do tvojho srdca čo mu momentálne chýba: „*Lebo láska Božia je nám rozliata v srdciach skrze Ducha svätého, ktorý je nám daný.*” (R 5, 5) Nech sa On stane tvojou láskou, tvojím všetkým, nech sa ti stane viac ako tvoj manžel a tvoje deti a potom príď a Jeho láskou miluj!

Anna Činčuráková Tipulová
evanjelická farárka CZ Stará Turá

Článok bol pôvodne publikovaný na portáli zastolom.sk

MAMA

Milan Rúfus

*Vie o nás všetko. Viac než mnohí iní.
A napriek tomu nikdy nesklame.
A nespomína dlho na prečiny.
O kom to vravím? Predsa o mame.*

*Mama. Ten človek, čo najdlhšie mlčí,
keď ublížia mu jeho najbližší.
Po každom páde znovu chodiť učiť.
Po každom plači znova utíši.*

*Mama. Tá večná diakonka skromná.
Vyperie, vyžehlí, sedí nad šitím.
Takejto službe sa nič nevyrovná.
No iný život bol by nebytím
pre ňu, čo trpne pre každý náš krôčik.*

*A dá aj to, čo sama postráda.
Srdcom je pri nás, kam nevidia oči.
Nechce nás stratiť. Veľmi nerada.
Preto sa bojí snáď viac, než by chcela.
Hádám viac než my sami o seba.*

*Snáď myslíme si, že by nemusela
a že nám tolkej lásky netreba.
Nech neradí a nech sa nevyzvedá.
A vtedy mnohý z nás sa poraní,
keď rady matky za lesk sveta predá.*

*Mama vždy chcela iba ochrániť.
Potom snáď tuší utajenú bolesť
ukrytú hlúpo, za drzosť a chlad.
Pridobre pozná naše srdce holé.
Mama. Ten človek, čo vždy vie mať rád.*

Milí členovia cirkevného zboru, bratia a sestry!

Uznesením zborového konventu zo dňa 25. 2. 2024 zostáva výška cirkevného príspevku na rok 2024 nezmenená. Zároveň bola rozhodnutím zborového konventu schválená dobrovoľná finančná zbierka na príspevok do Fondu finančného zabezpečenia ECAV na Slovensku.

Výška cirkevného príspevku stanovená zborovým konventom je:

- 30,- €/ dospelá osoba
- 20,- €/ deti a študujúci

Číslo bankového účtu cirkevného zboru:

IBAN: SK20 6500 0000 0000 2032 4598

Špecifický symbol: počet osôb za koľkých platíte cirkevný príspevok (napr: 4)

Správa pre prijímateľa: meno a priezvisko, ulica

Na rovnaké číslo účtu môžete zasielať aj milodary.
Do správy pre prijímateľa uveďte vaše meno i účel daru.

„Každý (nech dá), ako si umienil v srdci, nie z neochoty alebo z prinútenia; lebo ochotného darcu miluje Boh.“

2. Korinským 9, 7

OBLÁČIK PRE DETI

Pán Ježiš prišiel do Jeruzalema na veľkonočné židovské sviatky. Ľudia Ho slávnostne víтали: kládli Mu na cestu kvety, palmové ratolesti aj svoje plášte. Pán Ježiš nevošiel do Jeruzalem pešo, ale na oslíkovi – to znamenalo, že prináša pokoj. Potom o pár dní – vo štvrtok – poslednýkrát večeral so svojimi učeníkmi. Na tejto poslednej večeri sa udialo niečo veľmi dôležité. Pán Ježiš prikázal, aby Jeho učeníci – a aj my – prijímali sviatosť VEČERE PÁNOVEJ vo viere, že On za nás dal – obetoval svoje telo a vylial svoju krv, aby nám mohli byť odpustené naše hriechy. Už na tejto poslednej večeri s učeníkmi Pán Ježiš vedel, že jeden z učeníkov – Judáš – Ho zradí. A tak sa aj stalo. Vojaci potom Pána Ježiša zajali. Židovská rada – teda vplyvní ľudia – a Pontský Pilát Ho odsúdili na smrť ako veľkého zločinca. A potom Ho aj dali ukrižovať.

Čo myslíte, prečo bol Pán Ježiš ochotný toto všetko pretrpieť a aj zomrieť na kríži? Bolo to z veľkej lásky, pretože nás miloval a miluje. Obetoval sa za naše hriechy, aby nám mohli byť odpustené. Budme Mu za to veľmi, veľmi vďační.

OKIENKO DO CIRKEVNÉHO ZBORU

(január 2024 – marec 2024)

Sviatosť Krstu svätého prijali:

Jakub Fajfer, 24. 2. 2024

Oliver Fillo, 10. 3. 2024

Matias Valík, 24. 3. 2024

„Kto uverí a bude pokrstený, bude spasený.“ Mk 16, 16a

Trojediný Pán Boh nech pokrstených a ich rodiny sprevádza svojou láskou, milosťou, požehnaním, nech ich ochraňuje a vedie.

V nádeji vzkriesenia a večného života sme sa rozlúčili s:

Lubošom Cibulom, 51 ročným, 2. 2. 2024

Janou Valíkovou, r. Chovanovou, 57 ročnou, 25. 2. 2024

„Riekol Ježiš: Ja som vzkriesenie a život – kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie.“ J 11, 25

Pozostalým rodinám nech Pán dá svoj pokoj, silu, pevnú nádej vzkriesenia a večného života, nech ich vedie, ochraňuje a požehnáva.

*Na rukách malé dieťaťko držím,
čo zaňho sľubujem, trochu sa bojím.
Či obstojím v sľube, ktorý tu zaň skladám,
či to malé dieťa vo viere vychovám.
Veď neraz sám zblúdím z tej cesty Kristovej,
ako vštepím lásku do tej duše malej?
Nie je to len sľúbiť a potom nechať tak,
sám musím vierou žiť, dobrý mu príklad dať.
Tak Ťa, Pane, prosím za ten štiepok malý,
aby sme obaja vo viere obstáli.
Keď ono vyrastie, príde sľub potvrdiť,
že Ťa bude v srdci i naďalej nosiť.
By v tých našich srdciach radosť, hrdosť bola,
že ten náš Spasiteľ v srdciach nám pretrvá.*

Jarka Bosáková

POŽEHNANÉ VELKONOČNÉ SVIATKY

*„Lebo vieme, že Kristus, ktorý vstal z mŕtvych,
viac neumiera a smrť už viac nepanuje nad Ním.“*

Rímskym 6, 9

Milí bratia a milé sestry!

Nech radostné víťazstvo Velkej noci,
ktoré premáha smrť večnú a moc diabolskú,
prežiarí námahu všedných dní a do Vašich životov vnesie Boží pokoj.

Predsedníctvo CZ ECAV Budimír

